

Arrest

nr. 250 092 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraan-se nationaliteit te zijn, op 27 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 29 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 28 januari 2020.

Ook haar echtgenoot dient op 29 mei 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van San Salvador. U woonde daar met uw ouders en uw zus tot uw ouders uit elkaar gingen. U heeft drie halfbroers uit de nieuwe relatie van uw vader. Ongeveer drie jaar voor uw vertrek ging u samenwonen met uw partner, K.Y.L.C.(...) (OV 8.855.564). Ze had al een dochter, A.Y.L.M.(...) (OV 8.855.564), uit een vorige relatie. U betaalde afpersgeld aan de bende 18 om in het huis te kunnen blijven wonen, maar ondervond hierdoor geen financiële problemen.

Op 15 augustus 2016 werd uw schoonbroer neergeschoten door een bendelid omdat hij zijn afpersgeld niet kon betalen. U woonde dichtbij en ging kijken. Uw schoonvader en u brachten hem naar het ziekenhuis maar hij kon niet meer geholpen worden. De dader bedreigde uw schoonvader en zei dat hij de hele familie zou doden als er aangifte gedaan werd van de moord. Niemand diende een klacht in.

Op 5 april 2019 werd u op weg naar huis benaderd door leden van de bende 18. Ze zeiden dat u een verklikker was en dreigden u te doden. Ze lieten u gaan en u ging naar huis. U diende een klacht in bij de politie over dit incident. U besliste om het land te verlaten omwille van deze bedreigingen. Op 22 mei 2019 kwam u met het vliegtuig via Spanje naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 29 mei 2019.

Uw partner haalt voorts aan dat zij vreest dat haar dochter zou omkomen door het algemeen voorkomende geweld in El Salvador.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, de klacht, artikels over de algemene situatie in uw wijk en foto's van de moordenaar van uw schoonbroer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als uw partner, J.A.S.J.(...). Bij de beoordeling van zijn asielaanvraag werd reeds geoordeeld dat hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u elke maand 60 dollar betaalde aan de bende 18 om in uw huis te mogen blijven wonen. U verklaarde echter dat dit een heel normale zaak is voor iedereen die daar woonde en dat u geen financiële of andere problemen ondervond omwille van de afpersing (CGVS 1917462, p. 12-13). Dit element blijkt bijgevolg niet zwaarwichtig genoeg te zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Het feit dat u bij deze afpersing in contact komt met criminelen volstaat evenmin om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als getuige van de moord op uw schoonbroer op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie

in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u na de moord nog bijna drie jaar in uw huis bleef wonen zonder problemen te ondervinden met de bende 18, die uw schoonbroer vermoordde (CGVS 1917462 p. 13).

Bovendien reisde u in 2017 naar Guatemala in het kader van uw werk. Na deze reis keerde u probleemloos terug naar uw woonplaats in El Salvador (CGVS 1917462, p. 9). Dat u vrijwillig terugkeerde naar uw vroegere woonplaats, wijst er eens te meer op dat u geen problemen kende ten gevolge van de moord op uw schoonbroer.

Verder verklaarde u nog dat u in april 2019 bedreigd en onder schot gehouden werd door leden van de bende 18, waaronder de moordenaar van uw schoonbroer, omdat u geklikt zou hebben bij de politie (CGVS 1917462, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de bendeleden u na dit incident gewoon naar huis lieten gaan. U werd gewaarschuwd dat u 's avonds voor 21u moest thuis zijn, dat u uw helm moest afdoen als u met de motor door de wijk reed en dat u de lichten van uw wagen moest doven (CGVS 1917462, p. 10). Dat u deze regels moest volgen, wijst niet op vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw partner verklaarde verder nog dat u louter toevallig benaderd werd door deze bendeleden en dat dit incident niet gelinkt is aan de moord op uw schoonbroer (CGVS 1917463, p. 14). Hieruit blijkt dat u niet persoonlijk gevisieerd werd door de bende.

Uit uw verklaringen blijkt nog dat u tussen augustus 2016 en april 2019 deze bendeleden vaak zag in de wijk waar u woonde (CGVS 1917462, p. 10). Het is weinig aannemelijk dat deze bendeleden bijna drie jaar zouden wachten om u te benaderden en beschuldigen. Naar een verklaring gevraagd, stelde u enkel dat de leden van de bendes soms werden opgepakt en tijdelijk vastgehouden (CGVS 1917462, p. 14), zonder de onaannemelijkheid uit te klaren. Opnieuw om een verklaring gevraagd waarom men drie jaar zou wachten alvorens u te benaderen, zei u enkel dat u en uw gezin een normaal leven leidden en niet verwachtten dat er nog represailles zouden komen. U verklaarde eveneens dat u niet kan uitleggen waarom ze naar u kwamen. Dat u er niet in slaagde een afdoende verklaring te geven voor deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

U verklaarde nog dat u een klacht indiende bij de politie nadat u benaderd werd door de bendeleden en ervan beschuldigd werd een verklikker te zijn bij de politie (CGVS 1917462, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat u geen klacht indiende na de moord op uw schoonbroer maar wel nadat u benaderd werd door de moordenaar. Temeer omdat u wist dat de vader van de moordenaar een politieagent is en omdat u er net van beschuldigd werd een verklikker bij de politie te zijn (CGVS 1917462, p. 14). Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Er moet bovendien worden opgemerkt dat u, volgens uw verklaringen, nog anderhalve maand probleemloos in uw huis bleef wonen alvorens het land te verlaten en naar Europa te komen (CGVS 1917462, p. 5 en 16). Uit de verklaringen van uw partner blijkt echter dat u na dit incident verhuisde naar de stad Cuzcatan, waar u probleemloos anderhalve maand verbleef voor u het land verliet (CGVS 1917463, p. 12). Dat uw partner en u tegenstrijdige verklaringen afleggen wat betreft uw laatste woonplaats, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in ernstige mate. Wat er ook van zij, in beide plaatsen ondervond u geen problemen meer omwille van de bendes. Er dient opgemerkt te worden dat uw houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Gevraagd waarom u nog anderhalve maand wachtte vooraleer het land te verlaten, antwoordde u dat u alles moest bespreken met de familie (CGVS 1917462, p. 15-16). Uw partner beweerde dat zij niet op de hoogte was van de plannen en slechts twee weken op voorhand werd ingelicht over de reis (CGVS 1917463, p. 15). Deze verklaringen tonen niet aan dat een eerder vertrek niet mogelijk was. Dat u en uw partner niet moeite deden om het land, waar u een vrees voor uw leven en dat van uw familieleden heeft, meteen te verlaten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in ernstige mate.

Tenslotte verklaarde uw partner nog dat ze vreest dat haar dochter ook gedood zal worden door de bendes en het algemeen geweld. Ze concretiseert deze vrees op geen enkele wijze (CGVS 1917463, p. 15). Uit deze verklaring kan niet afgeleid worden dat haar dochter persoonlijk gevisieerd zou worden door het geweld in El Salvador. De algemene veiligheidssituatie in El Salvador noopt niet tot het

toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet (cfr. infra).

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U bracht uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs mee. Hieruit kunnen hoogstens uw identiteit, herkomst en nationaliteit afgeleid worden, die hier niet betwist worden. Verder legde u foto's neer van de dader van de moord op uw schoonbroer. Ook over dit incident bestaat hier geen twijfel. Daarnaast bracht u artikels mee over de algemene situatie in uw wijk. Hieruit blijkt niet dat u persoonlijk gevisieerd werd door de bendes. Daarnaast legde u de klacht neer waarin het incident dat u meemaakte beschreven staat. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) verklaarde u dat u door één persoon benaderd werd en dat die een wapen naar uw hoofd richtte (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS paste u echter uw verklaringen aan en zei u dat u door vier personen benaderd werd en dat het wapen op uw borstkas gericht werd (CGVS 1917462, p. 4). Dat uw verklaringen aanvankelijk niet strookten met de inhoud van deze klacht, ondermijnt de bewijswaarde van die document in ernstige mate."

Daarnaast legde u uw paspoort, uw identiteitskaart en het paspoort van uw dochter neer. Hieruit kunnen hoogstens uw nationaliteit, identiteit en herkomst afgeleid worden, die hier niet betwist worden. Verder legde u de overlijdensakte neer van uw broer, ook hierover bestaat geen twijfel.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele

bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Ten aanzien van verzoeksters partner wordt op 21 februari 2020 eveneens een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat hiertegen werd ingediend is gekend onder rolnummer 246 080.

2. Het verzoekschrift

Verzoekster verwijst integraal naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar partner. Dit middel luidt als volgt:

“In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Hij benadrukt een aantal elementen dat door het CGVS niet betwijfeld wordt, met name het feit dat hij werd afgeperst en het feit dat hij getuige was op de moord van zijn schoonbroer. Hij is de mening toegedaan dat hier maar al te gemakkelijk overwogen wordt dat afpersing onvoldoende zwaarwichtig zou zijn om hem internationale bescherming toe te kennen. Hij licht toe dat zij in constante angst leefden en er geen leven meer hadden en acht het onredelijk dat de commissaris-generaal gewoonweg stelt dat hij in El Salvador kon blijven en het afpersingsgeld blijven betalen. Hij wijst erop dat hij er alles aan gedaan had om in El Salvador te blijven, maar toen hij met de dood bedreigd werd in 2019 hij geen andere keus had dan te vluchten.

Verzoeker werpt op dat hij nooit verklaard heeft dat het incident in april 2019 niet gelinkt zou zijn aan de moord op zijn schoonbader; hij en zijn partner hebben duidelijk verklaard dat een van de bendeleden die hem tegenhield de moordenaar was van zijn schoonbroer en hem hetzelfde lot te wachten stond.

Verder geeft hij aan dat hij na de moord op zijn schoonbroer geen klacht heeft ingediend bij de politie uit angst en paniek. Toen hun leven bedreigd werd, dreigde er echter een imminent gevaar en besliste hij toch om klacht neer te leggen. Hij wijst erop dat hij dit niet deed bij de lokale politie, maar bij een politiekantoor verderop die gespecialiseerd is in zaken van familiale bescherming.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent hun laatste woonplaats, ontkent verzoeker dit. Hij ziet geen tegenstrijdigheid waar hij verklaarde dat hij nog een anderhalve maand thuis bleef wonen zonder problemen en zijn partner verklaarde dat zij ondergedoken leefden; ook hij verklaarde immers dat zij ondergedoken leefden. Hij citeert hiertoe uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker wijst verder op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van verwerende partij verouderd is en achterhaald. Hij citeert uit landeninformatie gedateerd van november 2019. Verzoeker werpt tevens op dat rekening moet gehouden worden met de gevolgen te wijten aan de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke zorgen zal kunnen krijgen indien hij en/of zijn partner besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 20 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster en haar partner halen aan dat hij in El Salvador afpersingsgeld betaalde aan de bende 18 om in zijn huis te kunnen blijven wonen. Zij verklaren tevens dat haar broer op 15 augustus 2016 werd neergeschoten door een bendelid omdat hij de renta niet kon betalen; hij en haar vader brachten hem naar het ziekenhuis maar hij kon niet meer geholpen worden. De dader bedreigde haar vader en zou de hele familie doden als er aangifte gedaan werd van de moord. Niemand diende klacht in. Op 5

april 2019 werd haar partner door leden van de Barrio 18 bedreigd omdat hij een verklikker zou zijn. Hij diende daarop klacht in bij de politie en besliste omwille van deze bedreigingen het land te verlaten. Verzoekster haalt voorts aan dat haar dochter zou omkomen door het algemeen voorkomende geweld.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar partner, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Ook verzoeksters vrees ten aanzien van haar dochter, werd meegenomen in de beoordeling van de vluchtmotieven van haar partner. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

De bestreden beslissing voor verzoekster is dan ook identiek dezelfde als deze betreffende haar echtgenoot.

Zoals door verzoekster in het verzoekschrift aangegeven, stelt de Raad verder vast dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift een middel ontwikkelt dat integraal gelijk loopt met het middel van haar partner in zijn beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 26 februari 2021 met nr. 250 091 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekster partner verworpen.

In dit arrest wordt in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“4.1. Verzoeker en zijn partner halen aan dat hij in El Salvador afpersingsgeld betaalde aan de bende Barrio 18 om in zijn huis te kunnen blijven wonen; hij ondervond hierdoor geen financiële problemen. Zij verklaren tevens dat hun (schoon)broer op 15 augustus 2016 werd neergeschoten door een bendelid omdat hij de renta niet kon betalen; hij en hun (schoon)vader brachten hem naar het ziekenhuis maar hij kon niet meer geholpen worden. De dader bedreigde verzoekers schoonvader en zou de hele familie doden als er aangifte werd gedaan van de moord. Niemand diende klacht in. Op 5 april 2019 werd verzoeker door leden van Barrio 18 bedreigd omdat hij een verklikker zou zijn. Hij diende daarop klacht in bij de politie en besliste omwille van deze bedreigingen het land te verlaten. Verzoekers partner haalt voorts aan dat haar dochter zou omkomen door het algemeen voorkomende geweld.

4.2. Waar verzoeker en zijn partner aangeven dat hij afpersingsgeld moest betalen aan Barrio 18 om in zijn huis te kunnen blijven wonen, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij zou terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-283; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen.

De beoordeling van dit risico is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet hierbij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij ernstige problemen riskeert bij een terugkeer naar El Salvador omwille van afpersing. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat verzoeker hier niet in slaagt.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij elke maand 60 dollar betaalde om in zijn huis te mogen blijven wonen. Tevens stelde hij dat afpersing in wezen een heel normale zaak is voor iedereen die daar woonde en preciseerde hij geen financiële noch andere problemen te hebben ondervonden omwille van deze afpersing. Tevens stelde hij dat ze hun leven konden leiden zolang ze bleven betalen en dat hij geen 'face to face' confrontatie kende (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p. 12-13).

In het verzoekschrift houdt verzoeker voor dat zij ten gevolge van de afpersing in constante angst leefden en er geen leven meer hadden, maar gelet op zijn eerder gedane uiteenzetting bij het CGVS kan deze loutere post-factum verklaring allerm minst ernstig worden genomen.

Verzoeker maakt in deze omstandigheden dan ook niet aannemelijk dat de loutere afpersing dermate zwaarwichtig is om te besluiten tot een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verder brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit moet blijken dat hij bij terugkeer naar El Salvador omwille van deze afpersing een risico loopt op vervolging of ernstige schade. Evenmin kan de Raad zulke element in het rechtsplegingsdossier ontwaren. Ten slotte stelt de Raad vast dat het betalen van afpersingsgeld geenszins de directe aanleiding vormde voor zijn vlucht uit El Salvador.

4.3. Verzoeker en zijn partner voeren tevens aan dat hij op 5 april 2019 door leden van Barrio 18 werd bedreigd omdat hij zou hebben geklikt bij de politie; verzoeker was getuige van de moord op zijn schoonbroer op 15 augustus 2016 door deze bendeleden (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p. 10).

Uit de landeninformatie blijkt dat burgers met een welbepaald profiel kunnen worden gevisieerd door de bendes. Een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zijn personen die zich tegen de bendes verzetten en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex) politiemensen en (ex-) militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een potentieel risicoprofiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case").

Een loutere verwijzing naar een potentieel risicoprofiel volstaat niet om in casu een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van verzoekers individuele omstandigheden, mag van hem worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

De Raad wijst erop dat de moord op verzoekers schoonbroer door Barrio 18 hier niet ter discussie staat. Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om aannemelijk te maken dat hij als gevolg van deze moord een individueel en persoonlijk risico loopt.

Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij na de moord op zijn schoonbroer nog bijna drie jaar in zijn huis bleef wonen zonder problemen te ondervinden met Barrio 18, ook al zag hij tussen augustus 2016 en april 2019 deze bendeleden vaak in de wijk waar hij woonde (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p. 13, 10). Dit wordt bevestigd door het gegeven dat verzoeker na zijn reis in 2017 naar Guatemala in het kader van zijn werk, probleemloos terugkeerde naar zijn woonplaats in El Salvador (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p. 9). Dat hij vrijwillig terugkeerde

naar zijn vroegere woonplaats, wijst er des te meer op dat hij in wezen geen problemen kende ten gevolge van de moord op zijn schoonbroer.

Verzoeker verklaarde dat hij in april 2019 werd benaderd en onder schot gehouden door bendeleden, onder wie de moordenaar van zijn schoonbroer, die hem ervan beschuldigden een verklikker te zijn en dreigden hem te doden. Dat verzoeker na drie jaar dan toch problemen zou kennen met Barrio 18 omwille van de moord op zijn schoonbroer, komt evenwel niet geloofwaardig over.

Gelet op de aanwezigheid van de bendeleden in zijn wijk en gelet op hun reputatie en werkwijzen zoals deze blijken uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus 12 oktober 2020), acht de Raad het immers niet aannemelijk dat deze bendeleden bijna drie jaar zouden wachten om verzoeker alsnog te benaderen en te beschuldigen. Verzoeker biedt hiervoor evenmin een aannemelijke verklaring. Hierover bevraagd, stelde hij enkel dat de leden van de bendes soms werden opgepakt en tijdelijk vastgehouden (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p. 14). Opnieuw om een verklaring gevraagd waarom men drie jaar zou wachten alvorens hem te benaderen, zei verzoeker enkel dat hij en zijn gezin een normaal leven leidden en niet verwachtten dat er nog represailles zouden komen. Hij verklaarde eveneens dat hij niet kan uitleggen waarom ze naar hem kwamen. Dat verzoeker er niet in slaagt een afdoende verklaring te geven voor deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven in het gedrang.

Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat de bendeleden hem gewoon naar huis lieten gaan met de waarschuwing dat hij geen contact met de politie mocht hebben, dat hij 's avonds voor 21 uur moest thuis zijn, dat hij zijn helm moest afzetten als hij met de motor door de wijk reed en dat hij de lichten van zijn wagen moest doven (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p. 10). Dat verzoeker, die ervan werd beschuldigd een verklikker te zijn en met de dood werd bedreigd, daarop alsnog gewoon mocht beschikken en door de Barrio 18 enkel werd opgelegd deze regels te volgen, komt wederom allesbehalve realistisch en geloofwaardig over, gelet op hun gekende reputatie en werkwijzen.

In zoverre er toch geloof zou kunnen worden gehecht aan het voorval in 2019, dan blijkt uit de verklaringen van verzoeker veeleer dat hij in april 2019 eerder toevallig werd benaderd door bendeleden ('het was gewoon pech hebben') en stelde hij uitdrukkelijk, in tegenstelling tot wat heden wordt voorgehouden, dat dit incident niet is gelinkt aan de moord op zijn schoonbroer (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020 partner, p. 13-14). Bovendien is het gegeven dat verzoeker een aantal regels diende te volgen, allerm minst zwaarwichtig genoeg om een vrees voor vervolging of ernstige schade aan te tonen.

Deze bevindingen worden versterkt door het gegeven dat verzoeker na dit incident op 9 april 2019 klacht zou hebben neergelegd bij de politie.

Vooreerst merkt de Raad dat aan deze klacht geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht daar het niet meer is dan een weergave van de loutere verklaringen van verzoeker op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker verschaft geen informatie over de verder opvolging van deze klacht. Aldus blijkt niet dat de verklaringen van verzoeker inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Bovendien blijken verzoekers verklaringen tijdens zijn onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken niet te stroken met de inhoud van deze klacht en zijn latere verklaringen op het CGVS, waar hij eerst stelt dat hij door één persoon werd benaderd die een pistool tegen zijn slaap hield, terwijl hij later stelt dat hij door vier personen werd benaderd en dat het wapen op zijn borstkas werd gericht (AD CGVS, vragenlijst CGVS, vraag 5 versus AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p.4).

Het is verder niet aannemelijk dat verzoeker geen klacht zou hebben ingediend na de moord op zijn schoonbroer uit schrik voor represailles van Barrio 18, maar dan wel een klacht indient nadat hij werd benaderd en beschuldigd door diezelfde bendeleden, onder wie de moordenaar van zijn schoonbroer. Het risico op represailles was in beide gevallen immers even groot. Niet alleen na moord op de schoonbroer werd de familie bedreigd om geen aangifte bij de politie te doen; zoals hoger reeds aangekaart, werd verzoeker ook bij het tweede incident uitdrukkelijk verboden naar de politie te stappen. Dat hij in april 2019 wel klacht heeft neergelegd omdat hun leven werd bedreigd en er een imminent gevaar dreigde, overtuigt om diezelfde reden niet. Verzoeker wist overigens ook dat de vader van de moordenaar, tevens diegene die hem ervan had beschuldigd een verklikker te zijn, een politieagent is (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p. 14). Dat verzoeker, ondanks de dreigementen en deze connectie binnen de politie, toch naar de politie zou stappen, is niet aannemelijk. Te meer verzoeker er net van beschuldigd werd een verklikker bij de politie te zijn. Verzoeker vergoelijkt

dat hij klacht heeft ingediend, niet bij de lokale politie maar wel bij een hogere instantie, maar dit maakt het risico op vergeldingsacties niet kleiner. Verzoeker verklaarde dat de bendeleden alles te weten komen. Hij stelde dat ze afspraken hebben met de politie en hen omkopen; zodra er aangiftes lopen tegen hen, worden ze op de hoogte gebracht. Verzoeker gaf zelfs een voorbeeld hiervan ter illustratie (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p. 14-15). Dat hij een dergelijk groot risico zou nemen door klacht in te dienen tegen het bendelid dat zijn schoonbroer vermoord had omdat hij hem, bijna drie jaar later, bedreigde en ervan beschuldigde verklikker te zijn, kan niet worden aangenomen.

Alles in acht genomen, besluit de Raad dat de aangehaalde bedreigingen in de aangegeven omstandigheden niet geloofwaardig zijn, minstens niet ernstig en zwaarwichtig genoeg om er een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet uit af te leiden.

Dit blijkt eens te meer door het gegeven dat verzoekers houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Los van het feit dat verzoeker na het incident en het indienen van de klacht nog een anderhalve maand wachtte vooraleer het land te verlaten, blijkt uit zijn verklaringen en die van zijn partner dat hij die periode geen problemen meer heeft gekend in zijn verblijfplaats San Jacinto (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p. 4,-5, 15-16). Behalve dat bendeleden kwamen informeren naar verzoeker, kenden ook zijn schoonouders die na het incident nog een aantal maanden daar bleven wonen geen problemen of vergeldingsacties (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p. 16; AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020 partner, p. 12-13). Bovendien moet worden opgemerkt dat hun verklaringen wat betreft hun laatste woonplaats niet overeenkomen. Verzoeker verklaarde dat hij tot zijn vertrek uit El Salvador in zijn huis is blijven wonen, terwijl zijn partner stelde dat zij samen na het incident verhuisden naar de stad Cuzcatan en daar bleven tot hun vertrek (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p. 5; AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020 partner, p. 12). Dat hij geen problemen kende omdat hij toen ondergedoken leefde, kan gelet op deze tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn laatste woonplaats, niet worden aangenomen.

4.4. Ten slotte verklaarde verzoeksters partner nog dat zij vreest dat haar dochter ook gedood zal worden door de bendes en het algemeen geweld. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat zij deze vrees op geen enkele wijze concretiseert (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020 partner, p. 15). Uit deze algemene veronderstelling kan niet worden afgeleid dat haar dochter persoonlijk zou worden gevisieerd door het geweld in El Salvador. De algemene veiligheidssituatie in El Salvador wordt verder besproken in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5. De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: "U bracht uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs mee. Hieruit kunnen hoogstens uw identiteit, herkomst en nationaliteit afgeleid worden, die hier niet betwist worden. Verder legde u foto's neer van de dader van de moord op uw schoonbroer. Ook over dit incident bestaat hier geen twijfel. Daarnaast bracht u artikels mee over de algemene situatie in uw wijk. Hieruit blijkt niet dat u persoonlijk gevisieerd werd door de bendes."

4.6. Gelet op voorgaande oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade.

4.7. . Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart en de moeilijkheden om er werk te vinden, stelt de Raad vooreerst vast dat deze problematiek in beginsel geen uitstaans heeft met één van de 5 vervolgingsgronden in het Vluchtelingenverdrag waarnaar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst. De problematiek wordt dan ook onderzocht in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "vervolging in de zin

van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de socio-economische en humanitaire situatie in El Salvador werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, maar eerder het gevolg is van economische oorzaken.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat zowel hij als zijn partner tot hun vertrek uit El Salvador werkzaam waren, zijn huis eigendom is van de familie en hij nog twee moto's had en een wagen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p. 6-7). Hij kende evenmin financiële problemen, ondanks de renta die hij moest betalen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2020, p. 12-13).

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'boj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van

de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

4.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 20 januari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

4.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’, wél valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van de Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES